

Karar İnceleme Köşesi

506 Sayılı SSK. m. 10'a Göre İşveren Aleyhine Açılan Rücu Davaları Hangi Zamanaşımına Tabidir?

Yrd. Doç. Dr. Haluk N. Nomer
İstanbul Üniversitesi,
Hukuk Fakültesi,
Öğretim Üyesi

1966 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi ve ardından İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. 1989 yılında, Aynı Fakülte Medeni Hukuk Anabilim Dalında araştırma görevlisi olarak çalışmaya başladı. 1993-1995 yılları arasında doktora çalışmalarını DAAD burslusu olarak Almanya'da sürdürdü. "Haksız Fiillerde Maddi Tazminatın Belirlenmesi" konulu doktorasını 1996 yılında tamamladı. Halen İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesindeki görevine yardımcı doçent olarak devam etmektedir.

I. Yargıtay'ın Görüşü

SSK.m.9'a göre, işveren, çalıştırdığı sigortalıları, örneği Kurumca (Sosyal Sigortalar Kurumu) hazırlanacak bildirgelerle en geç bir ay içinde Kuruma bildirmeye mecburdur. Bu bildirim işverence süresi içinde yapılmazsa dahi, iş kazası, meslek hastalığı, hastalık ve analık hallerinde ilgilinin sigorta yardımları Kurumca sağlanır. Kurum yaptığı bu ödemeler için SSK.m.10 uyarınca bildirimde bulunmayan işverene rücu eder. Rücu için işverenin bildirimde bulunmamış olması yeterlidir. SSK.m.10 rücu için başka bir şart aramamıştır. Söz konusu rücu hakkı birazdan inceleyeceğimiz Yargıtay kararlarında da belirtildiği gibi halefiyet esasına dayanmayan,

doğrudan doğruya kanuna dayanan bir rücu hakkıdır¹.

Yargıtay 10. Hukuk Dairesi verdiği kararlarda Kurumun SSK.m.10'a dayanan rücu alacağı'nın haksız fiil zamanaşımına tâbi olacağını belirtmektedir. Yargıtay Kararları Dergisinde yayınlanan son iki kararda² aynen şu ifadelerle yer verilmektedir:

"... davanın hukuki sebebi olan 'işçi çalıştırdığını örneği Kurum'ca hazırlanacak, bildirgeyle

¹ Rücu hakkı ile halefiyet arasındaki fark ve ilişki için bkz. Haluk N. Nomer, Halefiyet ile Rücu Hakkı Arasındaki İlişki, Özellikle Sosyal Sigortalar ile Özel Sigortaların Rücu Hakları Bakımından Halefiyetin Rolü, İÜHM, Cilt: LV, Sayı: 3-4 1996 (baskıda).

² Yarg. 9. HD, 21.1.1997, 240/173 (YKD 1997/6, 927); Yarg. 9. HD, 25.3.1997, 22112/5898 (YKD 1997/8, 1240).

engeç bir ay içinde Kurum'a bildirmemek' eylemi acaba hukukça nasıl vasıflandırılmalıdır?

Bu eylemin hukukça BK.m.41'e uygun haksız eylem olduğunda kuşku yoktur. Zira, işveren kanunen Kurum'a karşı yapılması lazım gelen bir işi -süresinde bildirge verme işini- yapmamıştır. Bu eylemi yüzünden, m. 10/1 uyarınca Kurum'un sigorta yardımlarını yapmasına yol açarak zarara sokmuştur. Kaldığı, işverenin bu eylemi, 506 sayılı Kanun m. 140 uyarınca suç sayılarak cezai yaptırıma bağlanmıştır. Bu durum dahi, eylemin haksız fiil olduğunu kanıtlar.

Böyle olunca, suç niteliğinde kanuna aykırı davranışla bildirge vermeme eyleminin haksız fiil olduğunda ve davanın bu yasal nedene dayandığında ve bu bakımdan da, olayda, BK.m.60'da yazılı haksız fiil zamanaşımının uygulanması gerektiğinde tereddüt edilemez."

Her iki kararın karşı oy yazılarında ise, Yargıtay kararları arasında bir çelişkinin bulunduğu işaret edilmektedir. Yargıtay kararlarında SSK.m.26 uyarınca rücu on yıllık genel zamanaşımına tabi iken³, daha ağır sorumluluğu gerektiren SSK.m.10 uyarınca rücu bir yıllık haksız fiil zamanaşımına tabi tutulmaktadır. Karşı oy yazılarına göre burada da on yıllık genel zamanaşımı kuralı uygulanmalıdır.

Zamanaşımına ilişkin kanuni düzenlemeye kısa bir toplu bakış, söz konusu kararların ve karşı oy yazılarının değerlendirilmesinde kolaylık sağlayacaktır.

II. Zamanaşımına İlişkin Kanuni Düzenlemenin Ana Hatları

1. Genel Zamanaşımı

Zamanaşımı kurumu kural olarak alacak hakları içindir. BK.m.125'deki "dava"ların zamanaşımına uğrayacağı ifadesi bu bakımdan yanıltıcıdır. Sonraki maddeler ile mehaz kanunun (İsviçre Borçlar Kanunu) 127. maddesinin Almanca metni dikkate alındığında, prensip olarak alacak haklarının zamanaşımına tabi tutulduğu ortaya çıkmaktadır⁴. Al-

manca metin açıkça, alacak haklarının on yıllık zamanaşımına tabi tutulduğunu belirtmektedir. On yıllık zamanaşımı genel zamanaşımıdır. Yani kanunda aksi yönde özel bir hüküm bulunmadıkça her alacak on yılda zamanaşımına uğrar.

2. Özel Zamanaşımı

Zamanaşımı alacaklar için söz konusu olduğuna göre, özel zamanaşımına değinirken, öncelikle alacak türlerinin neler olduğunu belirtmek ve genel olarak, yani daha özel hükümler saklı kalmak kaydıyla, hangi tür için hangi zamanaşımının öngörüldüğünü ortaya koymak, konunun incelenmesinde geniş bir bakış açısı sağlayacaktır.

Kanun borçları bir tasnife tabi tutmuştur. Alacaklar ile borçlar, bir madalyonun iki yüzü gibidirler. Bu itibarla, söz konusu ayırım, aynı zamanda alacaklar için de geçerlidir.

Kanun, borçları kaynaklarına göre sınıflandırmıştır. Gerçi, bütün borçların (ve alacakların) kaynağı, aynı ve tektir. Bütün borçlar (ve alacaklar), kanundan doğarlar⁵. Temelini kanunda bulmayan bir borç, söz konusu olamaz⁶. Kanun, hangi olguların varlığının, borç (ve alacak) doğuracağını belirler. Kanu-

genel olarak "talep hakkının" ("Anspruch") zamanaşımına uğrayacağından söz edilmekte iken, yeni kanunlaştırma hareketi sırasında ("alacak haklarının") ("Forderung") zamanaşımına tabi olacağı kabul edilmiştir. Bununla birlikte kanun metni kaleme alınırken bazı yerlerde buna dikkat edilmemiştir. Davaların ("action") zamanaşımına uğrayacağından söz eden İsviçre Borçlar Kanununun 127. maddesinin Fransızca metni de bunlardan birisidir (Andreas von Tuhr, Borçlar Hukukunun Umumi Kısmı, Cilt: 1-2, Çeviren: Cevat Edege, Ankara 1983, § 80 I, 687, dn. 2). Türk Borçlar Kanunu ile Medeni Kanun hazırlanırken de mehaz kanunun Fransızca metni esas alınmıştır.

⁵ Necip **Kocayusufpaşaoğlu**, Borçlar Hukuku Dersleri, Birinci Fasikül, Hemen hemen hiç değiştirilmemiş 2. Bası, İstanbul 1985, 93 vd.

⁶ Yargıtay'ın, kanunda yer almadığı halde, işverenin işkazası ve meslek hastalığından sorumluluğunu tehlike esasına dayanan bir kusursuz sorumluluk olarak değerlendirmesi (Yarg. HGK, 18.3.1987, 9-722/203, YKD 1988/5, 598; Yarg. 9. HD. 8.7.1985, 6725/7403, YKD 1986/10, 1482; Yarg. 9. HD, 4.7.1985, 4294/7382, YKD 1986/9, 1329) bu temel prensibe ters düşmektedir (M.Kemal **Oğuzman** - Turgut **Öz**, Borçlar Hukuku Genel Hükümler, İstanbul 1995, 636).

³ Yarg. İBK, 1.7.1994, 3/3 (RG 22439).

⁴ Kavramdaki isabetsizliğin sebebi v.Tuhr'un belirttiğine göre şudur: Eski İsviçre Borçlar Kanununda

nun sistematığına göre bu anlamda borç (ve alacak) kaynaklarını 3 ana grupta toplamak mümkündür:

- 1- Sözleşme (BK.m.1 vd.)
- 2- Haksız fiil (BK.m.41 vd.)
- 3- Sebepsiz zenginleşme (BK.m.61 vd.).

Haksız fiil ile sebepsiz zenginleşmeden doğan borçlar için, BK. m. 60 ve 66'da özel zamanaşımı hükümleri bulunmaktadır. Kanunun bu düzenlemesinden yola çıkarak denebilir ki; BK. m. 125'deki genel zamanaşımı hükmü esas itibarıyla sözleşmeden doğan alacaklar için düşünülmüştür. Buna göre, kanunda başka özel hüküm bulunmadıkça, haksız fiilden doğan borçlara BK. m. 60'daki hükümler, sebepsiz zenginleşmeden doğan borçlara BK. m. 66'daki hükümler ve sözleşmeden doğan borçlara BK. m. 125 hükmü uygulanır.

3. Özel Zamanaşımı Karşısında Genel Zamanaşımının Uygulama Alanı

Borç kaynakları bu üç halden (sebepsiz zenginleşme, haksız fiil, sözleşme) ibaret değildir. Bunların yanında kanunda belirtilen başka borç kaynakları daha bulunmaktadır. Başka bir ifade ile kanun tarafından belirlenmiş başka bazı olguların varlığı da borç doğurmaktadır. Bunlar kanundan doğan borçlar adı altında toplanmaktadır. Bunlara kanundan doğan diğer borçlar demek daha doğru olacaktır⁷.

Kanundan doğan diğer borçlar, acaba hangi zamanaşımına tâbidirler? BK. m. 125'in lafzına göre "başka surette hüküm mevcut olmadığı takdirde" her alacak on yıllık zamanaşımına tâbidir. O halde, özel bir hüküm bulunmadıkça, kanundan doğan diğer borçlar da BK.m.125'teki 10 yıllık genel zamanaşımına tâbi olacaklardır. Şu var ki, bu hükmü katı şekilde uygulamak, her zaman tatmin edici sonuç vermemektedir. Diğer borç kaynaklarından bazıları, haksız fiil alacağını doğuran olgulara benzemekten; diğer bazıları, sebepsiz zenginleşme alacağını doğuran olgulara benzemektedir. Bu durumda, yine 10 yıllık genel zamanaşımı kuralı mı uygulanacaktır, yoksa kıyasen haksız fiil veya

sebepsiz zenginleşmeye ilişkin özel zamanaşımı hükümleri mi uygulanacaktır?

Konuya ışık tutacak bir örnek olarak vekâletsiz iş görmeden doğan borçları (BK.m.410 vd.) gösterebiliriz. Vekâletsiz iş görmeden doğan borçların hangi zamanaşımına tabi olacağı, kanunda özel olarak belirtilmemiştir. Bu durumda, vekâletsiz iş görmeden doğan borçlar, doğrudan 10 yıllık genel zamanaşımına mı tâbi olacaklardır, yoksa kıyasen haksız fiil veya sebepsiz zenginleşmeye ilişkin özel zamanaşımı hükümleri mi uygulanacaktır?

Doktrinde ikinci yol tercih edilmiştir. Şöyle ki, vekâletsiz iş görmenin iki türü bulunmaktadır. Bunlardan biri başkası yararına vekâletsiz iş görme (gerçek vekâletsiz iş görme, BK. m. 410 vd.), diğeri ise kendi yararına vekâletsiz iş görmedir (gerçek olmayan vekâletsiz iş görme, BK. m. 414).

Kendi yararına vekâletsiz iş görmenin temelinde, hukuka aykırı bir eylem yatmaktadır. Bir kimse, hukuka aykırı olarak bir başkasının hukuk alanına girmekte ve kendi hesabına iş görüp menfaat temin etmektedir. Meselâ, başkasına ait bir bilgiyi veya formülü çalıp başkalarına satarak veya bizzat kullanarak kazanç elde eden kimsenin durumu böyledir. Hukuk alanı ihlâl edilen kimse, kendi yararına iş gören kimseden elde ettiği bu menfaatlerin kendisine devrini talep edebilir. Bu talep, ne sözleşmeye ne sebepsiz zenginleşmeye ne de haksız fiil sorumluluğuna dayanır⁸. Temelinde bir haksız fiil olsa dahi, burada BK. m. 41 anlamında haksız fiil sorumluluğundan söz edilemez. Zira, haksız fiil sorumluluğu için gerekli olan şartlar, özellikle zarar şartı burada aranmamaktadır. Dolayısıyla BK. m. 60'daki haksız fiile ilişkin özel zamanaşımı hükümlerinin, doğrudan vekâletsiz iş görme talebine uygulanması mümkün değildir. Bu hükümler, ancak kıyasen uygulanabilir. Doktrinde kabul gören görüşlerden bir tanesi de budur⁹.

⁸ Bkz. Kocayusufpaşaoğlu, 92.

⁹ Kıyasen BK.m.60 hükmünün uygulanması gerektiği görüşü için bkz. Haluk Tandoğan, Mukayeseli Hukuk ve Hususiyle Türk-İsviçre Hukuku bakımından Vekâletsiz İş Görme, İstanbul 1957, 207; Tandoğan, Sungurbey ve Yavuz, kıyasen BK.m.60

⁷ Bkz. Kocayusufpaşaoğlu, 96.

Başkası yararına vekâletsiz iş görmede de, aslında izinsiz olarak başkasının hukuk alanına girilmektedir. Fakat burada vekâletsiz iş gören, izinsiz olarak hukuk alanına girdiği kimsenin menfaatine ve onun gerçek veya mefruz maksadına uygun hareket etmektedir. Meselâ, komşusu seyahatte iken, evinin kırılan camlarını tamir ettiren kimsenin durumu böyledir. Başkası yararına vekâletsiz iş görmeye dayanan ilişki doktrinde sözleşme ilişkisine benzetilmekte ve bu itibarla bundan doğan alacakların BK.m.125'deki 10 yıllık zamanaşımına tâbi olması gerektiği görüşü savunulmaktadır¹⁰.

Spiro, sürelerle ilişkin iki ciltlik eserinde, kendi yararına vekâletsiz iş görme ile başkası yararına vekâletsiz iş görme taleplerinin farklı

veya 66'daki hükümlerin uygulanması gerektiği görüşündedirler (Haluk **Tandoğan**, Borçlar Hukuku Özel Borç İlişkileri, Cilt II, Ankara 1987, 683; İsmet **Sungurbey**, Medeni Kanun Öntasarısının Nesnel Hukukunun Eleştirisi, İstanbul 1972, 417, dn. 5; Cevdet **Yavuz**, Türk Borçlar Hukuku Özel Hükümler, Genişletilmiş ve Yenilenmiş 4. Baskı, İstanbul 1996, 752); **Hatemi**, BK.m.126/4'deki vekâletten doğan taleplere ilişkin 5 yıllık zamanaşımı süresinin burada da geçerli olduğu görüşündedir (Hüseyin **Hatemi**, Hatemi/Serozan/Arpacı Borçlar Hukuku Özel Bölüm, 496); Yargıtay'ın görüşü ise BK.m.414'e dayanan taleplerin 10 yıllık zamanaşımı süresine tâbi olduğu yolundadır (Yarg. İBK, 4.6.1958, 15/6, RG 10021); Fakat aynı kararda, BK.m.414'ün özel bir hali olan MK.m.908'e dayanan talepler için BK.m.60'daki hükümlerin uygulanması gerektiği kabul edilmiştir. Kararın bu yönden eleştirisi için bkz. M.Kemal **Oğuzman** / Özer **Seliçi**, Eşya Hukuku, 7. Bası, 110; M.Kemal **Oğuzman** / Tufan **Öğüz**, Medeni Hukuk Pratik Çalışmaları III, 3. Bası, İstanbul 1996, 55.

Farklı görüşler bulunmakla birlikte İsviçre'de de esas itibariyle, kıyasen haksız fiil zamanaşımının uygulanması gerektiği görüşünün savunulduğu hususunda bkz. Rolf H. **Weber**, in: Kommentar zum schweizerischen Privatrecht, OR I, Art. 1-529 OR, zweite neubearbeitete Auflage, Basel und Frankfurt am Main 1996 (kısaca **OR-Weber**), Art. 423 N. 17. İsviçre Federal Mahkemesi kısa zamanaşımını sebepsiz zenginleşme hükümlerine dayandırmaktadır (BGE 86 II 26).

¹⁰ **Tandoğan**, Vekâletsiz İş Görme, 206; **Tandoğan**, Borçlar Hukuku, C. 2, 683; **Yavuz**, 750; **Hatemi**, 495; Yargıtay da 10 yıllık zamanaşımını uygulamaktadır: Yarg. 13. HD, 18.1.1989, 5418/171 (YKD 1989/12, 1750).

İsviçre'de de hâkim görüşün bu olduğu hususunda bkz. **OR-Weber**, Art. 422 N. 16; İsviçre Federal Mahkemesi de aynı görüştedir (BGE 55 II 265).

zamanaşımı sürelerine tâbi kılınmasını haklı olarak eleştirmektedir. Zira başkası yararına vekâletsiz iş görenin sorumluluğu kendi yararına vekâletsiz iş görenin sorumluluğundan daha ağır bir sorumluluk olamaz. Verdiğimiz örnekte komşusunun camını tamir ettirenin alacağı 10 yılda zamanaşımına uğrarken, malı çalınan kimsenin hırsızdan olan alacağı 1 yıllık zamanaşımına tâbi olacaktır. Bu sonuç isabetli değildir. Çözüm şu olmalıdır: Her iki halde de başkasının hukuk alanına giren kimsenin zenginleşmesi söz konusudur. Dolayısıyla her iki halde de kıyasen BK.m.66'daki sebepsiz zenginleşmeye ilişkin özel zamanaşımı hükümleri uygulanmalıdır¹¹.

III. SSK.m.10'a Dayanan Rücu Davasında Zamanaşımı

1. Yargıtay'ın Görüşünün Değerlendirilmesi

Kurumun SSK. m. 10'a dayanan rücu alacağının hangi zamanaşımına tâbi olacağı problemi, yukarıda verdiğimiz vekâletsiz iş görme örneğindeki zamanaşımı problemine benzemektedir. Yukarıda verdiğimiz bilgiler çerçevesinde konuya ilişkin Yargıtay kararlarını değerlendirebiliriz.

Yargıtay kararlarında, SSK. m. 10'a dayanan rücu alacağının, doğrudan haksız fiil zamanaşımına tâbi olacağı kabul edilmiştir. Bu görüşe karşı şu söylenebilir: Rücu alacağının hukuka aykırı, hatta suç sayılan bir eyleme dayanması, rücu alacağının BK. m. 41 anlamında bir haksız fiil alacağı olduğu anlamına gelmez. Nitekim, Kurumun SSK. m. 10'a göre rücu edebilmesi için BK. m. 41'de aranan şartların gerçekleşmesine gerek yoktur. Kurumca kendisine sigorta yardımında bulunan sigortalı için işverenin bildirimde bulunmaması, rücu alacağının doğumu

¹¹ Karl **Spiro**, Die Begrenzung privater Rechte durch Verjährungs-, Verwirkungs- und Fatafristen, Band I, Bern 1975, 727, 729. Şu var ki, vekâletsiz olarak bir kimsenin başkasının borcunu ifa etmesi (üçüncü kişinin ifası), özellik taşır. Burada, vekâletsiz iş görenin borçluya yapacağı rücu talebinin tâbi olacağı zamanaşımı, sona eren borç için işleyen zamanaşımı süresini aşamaz. Zira üçüncü kişinin ifası borçlunun durumunu ağırlaştırmamalıdır (**Spiro**, 484).

için yeterlidir. Bildirimde bulunmama hukuka aykırı bir eylemdir; ne var ki, kararlarda belirtilenin aksine, Kurumun sigortalıya yaptığı ödeme ile bildirimde bulunmama arasında uygun illiyet bağı bulunmamakta ve zaten bulunması da gerekmemektedir. Çünkü, burada, BK. m. 41 anlamında bir haksız fiil sorumluluğu söz konusu değildir. Dolayısıyla, Yargıtay'ın, Kurumun SSK. m. 10'a dayanan rücu alacağına doğrudan BK. m. 60'daki haksız fiil sorumluluğuna ilişkin zamanaşımına tâbi olduğu yolundaki görüşü isabetli değildir. Olsa olsa, haksız fiile ilişkin zamanaşımı hükümlerinin, kıyasen uygulanması söz konusu olabilir.

İkinci bir nokta, karşı oy yazılarında belirtilen husustur. Karşıoy yazılarına göre, Yargıtay kararları arasında çelişki vardır. Şöyle ki; Yargıtay, SSK. m. 10'a dayanan rücuun, haksız fiil zamanaşımına tâbi olacağını belirtirken, buna gerekçe olarak işverenin sigortalıyı Kuruma bildirmemesinin, hukuka aykırı ve hatta suç sayılan bir eylem olmasını göstermektedir. Bu ifadeden SSK.m.10'a dayanan rücuun, diğer rüculara nispeten daha ağır bir sorumluluk getirdiği anlamı çıkmaktadır. İşte çelişki, karşıoy yazılarına göre bu noktadadır. Zira, Yargıtay, SSK.m.26 uyarınca rücuun 10 yıllık zamanaşımına tâbi olacağını kabul etmektedir. Eğer SSK.m.10 uyarınca rücu işveren için daha ağır şartlara tâbi olacak ise, bu rücuun 1 yıllık daha kısa bir zamanaşımına tâbi kılınması çelişki yaratmaktadır.

Aslında, SSK. m. 26 uyarınca rücu şartları yakından incelendiğinde, arada büyük bir farkın bulunmadığı görülecektir. SSK. m. 26 uyarınca rücu için "işverenin kastı veya işçilerin sağlığını koruma ve işgüvenliği ile ilgili mevzuat hükümlerine aykırı hareketi veyahut suç sayılabilir bir hareketi" gereklidir. İşverenin, işçilerin sağlığını koruma ve işgüvenliği ile ilgili mevzuat hükümlerine aykırı davranışı da hukuka aykırı bir eylemdir. Başka bir ifadeyle SSK. m. 26 uyarınca rücu için de esas itibariyle işverenin hukuka aykırı veyahut da suç sayılabilen bir eylemi gereklidir. O halde, SSK. m. 10 uyarınca rücu ile SSK. m. 26 uyarınca rücuun farklı zamanaşımı hükümlerine tâbi kılınmasını haklı kılacak bir husus bulunmamaktadır. Neden SSK. m. 26'ya dayanan rücu 10 yıllık uzun zamanaşımına tâbi iken, SSK. m. 10 uyarınca rücu 1 yıllık kısa zamanaşımına tâbi tutulmaktadır?

2. Çözüm Önerimiz

Yargıtay'ın görüşündeki çelişki nasıl giderilmelidir? Karşı oy yazılarında benimsenen çözüm tarzı, her iki rücu alacağına da, yani hem SSK. m. 26'ya hem de SSK. m. 10'a dayanan rücuun 10 yıllık genel zamanaşımına tâbi tutulması gerektiği yönündedir. Bu görüş, ilk bakışta kanunun lafzına uygun düşmektedir. Zira, "başka surette hüküm mevcut olmadığına" göre, BK. m. 125 uyarınca her alacak gibi rücu alacağı da 10 yıllık genel zamanaşımına tâbi olmalıdır. Rücu alacağı ne sebepsiz zenginleşmeye ne de haksız fiil sorumluluğuna dayanan bir alacaktır, kanundan doğan (diğer) alacaklardan bir tanesidir. Dolayısıyla ne sebepsiz zenginleşmeye ne de haksız fiil sorumluluğuna ilişkin özel zamanaşımı hükümleri burada uygulanır.

Şu var ki, bu görüş başka bir çelişkiyi de beraberinde getirmektedir. Sebepsiz zenginleşmeye dayanan alacaklar için, BK. m. 66'da bir yıllık kısa zamanaşımı süresi öngörülmüştür. Sebepsiz zenginleşmeye dayanan alacaklar için bir yıllık bir zamanaşımı süresi öngörülmüşken, Kurumun rücu alacağına 10 yıllık uzun bir zamanaşımı süresine tâbi tutulması acaba ne derece isabetlidir? Zira, Kurum, aslında sonuç itibariyle işverene düşen bir ödemede bulunmaktadır. Bu açıdan soruna yaklaşırsak, şu noktaya varmak mümkündür: Kurum, aslında sigortalıya sosyal yardımda bulunurken, işveren lehine fakirleşmektedir. Diğer taraftan, işveren, Kurum aleyhine zenginleşmektedir. Başka bir anlatımla, burada da sebepsiz zenginleşme kurumuna benzeyen bir durum vardır. O halde, burada da, kıyasen sebepsiz zenginleşmeye ilişkin özel zamanaşımı hükümlerinin uygulanması düşünülebilir.

Sonuç olarak; gerek SSK. m. 26'ya, gerek SSK. m. 10'a ve gerekse hakkında özel zamanaşımı hükmü bulunmayan diğer rücu alacaklarına, kıyasen BK.m.66'daki sebepsiz zenginleşmeye ilişkin özel zamanaşımı hükümleri uygulanmalıdır¹².

Ç

¹² Bu görüş için ayrıca bkz. dn. 1'de belirtilen makale.

